

Predmet C-677/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

11. rujna 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Tribunalul Vâlcea (Rumunjska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

25. travnja 2019.

Tužitelj:

S.C. Valoris S.R.L.

Tuženici:

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Craiova –
Administrația Județeană a Finanțelor Publice Vâlcea

Administrația Fondului pentru Mediu

[omissis]

*TRIBUNALUL VÂLCEA - SECȚIA A II-A CIVILĂ (Viši sud u Vâlceji – II.
Građanski odjel, Rumunjska)*

RJEŠENJE

Javna rasprava od 25. travnja 2019.

[omissis]

Pri sudu je upisan upravni i porezni spor koji se vodi između tužitelja S.C. Valoris S.R.L. i tuženika Direcției Generală Regională a Finanțelor Publice Craiova - Administrația Județeană a Finanțelor Publice Vâlcea (Glavna regionalna uprava za javne financije u Craiovi – Okružna uprava za javne financije u Vâlceji, Rumunjska) te tuženika Administrației Fondului pentru Mediu (Uprava fonda za okoliš, Rumunjska), pozvanog u svojstvu jamca, koji se odnosi na povrat troška okolišnog biljega.

[omissis]

OVAJ SUD

u pogledu zahtjeva za prethodnu odluku koji se upućuje Sudu Europske unije, smatra sljedeće:

I. Predmet spora i relevantne činjenice

1. Tužitelj S.C. Valoris S.R.L., društvo sa sjedištem u Râmnicu Vâlceji, [omissis] podnio je 30. siječnja 2019. Tribunalulu Vâlcea (Viši sud u Vâlceji, Rumunjska) zahtjev kojim je zatražio da se tuženoj Glavnoj regionalnoj upravi za javne financije u Craiovi – Okružnoj upravi za javne financije u Vâlceji i Upravi fonda za okoliš naloži povrat iznosa od 2451 rumunjskog leja (RON), koji je plaćen za okolišni biljeg, uvećanog za porezne kamate obračunane od datuma plaćanja do povrata, uključujući troškove postupka.

2. Tužitelj je 25. kolovoza 2014. platio iznos od 2451 rumunjskog leja (RON) kako bi u Rumunjskoj registrirao osobni automobil [omissis] koji je kupio od tužitelja u Nizozemskoj gdje je bio prvi put registriran 12. siječnja 2007.

3. Na dan registracije obveza plaćanja okolišnog biljega bila je propisana odredbama članka 4. točke (a) Ordonanțe de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule (Uredba sa zakonskom snagom br. 9/2013 o okolišnom biljegu za motorna vozila) (u daljnjem tekstu: OUG br. 9/2013).

4. Dana 7. kolovoza 2017. na snagu je stupila Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule (Uredba sa zakonskom snagom br. 52/2017 o povratu iznosa posebnog poreza na osobne automobile i motorna vozila, poreza na onečišćenje motornim vozilima, poreza na štetne emisije motornih vozila i okolišnog biljega za motorna vozila, u daljnjem tekstu: OUG br. 52/2017), kojom je uređeno pravo poreznih obveznika koji su platili poreze istovjetne onima navedenim u naslovu akta (uključujući okolišni biljeg) da zatraže njihov povrat, kao i povrat kamata [orig. str. 2.] dugovanih za razdoblje od datuma naplate do datuma povrata, na temelju zahtjeva koji se podnosi nadležnom poreznom tijelu.

5. U skladu s člankom 1. stavkom 2. OUG-a br. 52/2017, zahtjeve za povrat trebalo je podnijeti, pod prijetnjom prekluzije, do 31. kolovoza 2018.

6. Tužitelj nije poštovao taj rok jer je Okružnoj upravi za javne financije u Vâlceji podnio zahtjev za povrat iznosa od 2451 rumunjskog leja (RON) tek 6. prosinca 2018.

7. Dopisom od 7. siječnja 2019., tuženo porezno tijelo obavijestilo je tužitelja da nije prihvatilo njegov zahtjev za povrat jer je podnesen izvan roka.

II. Primjenjive nacionalne odredbe u ovom predmetu

8. Primjenjivo materijalno pravo u ovom predmetu uključuje sljedeća pravila:

Članak 4. OUG-a br. 9/2013 (na snazi do 31. siječnja 2017.):

„Plaćanje biljega obvezno je jednom, kako slijedi:

(a) prilikom registracije kod nadležnog tijela, sukladno zakonu, stjecanja prava vlasništva na motornom vozilu od strane prvog vlasnika u Rumunjskoj i izdavanja prometne dozvole te broja registracije; [...].”

Članak 1. OUG-a br. 52/2017:

„1. Porezni obveznici koji su platili poseban porez na osobne automobile i motorna vozila iz članka 214¹ do 214³ Legee nr. 571/2003 privind Codul fiscal (Zakon br. 571/2003 o Poreznom zakoniku) i naknadnih izmjena i dopuna, porez na onečišćenje motornim vozilima predviđen Ordonanțom de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule (Uredba sa zakonskom snagom br. 50/2008, kojom se uvodi porez na onečišćenje motornim vozilima), koja je donesena Zakonom br. 140/2011, porez na štetne emisije motornih vozila predviđen Legeom nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule (Zakon br. 9/2012 o porezu na štetne emisije motornih vozila) i naknadnim izmjenama, kao i okolišni biljeg za motorna vozila, predviđen [OUG-om br. 9/2013] koji je donesen izmjenama i dopunama Zakona br. 37/2014, te naknadnim izmjenama i dopunama, a koji nisu iskoristili mogućnost povrata do stupanja na snagu ove uredbe, mogu zatražiti njihov povrat, uključujući kamate za razdoblje od datuma naplate do datuma povrata, na temelju zahtjeva koji se podnosi nadležnom središnjem poreznom tijelu. Kamatna stopa jest ona predviđena člankom 174. stavkom 5. Legee nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (Zakon br. 207/2015 o Zakoniku o poreznom postupku) te naknadnim izmjenama i dopunama.

2. Pravo poreznih obveznika iz stavka 1. na traženje povrata nastaje na datum stupanja na snagu ove uredbe, neovisno o trenutku u kojem je porez naplaćen te se, iznimno od odredbe članka 219. Zakona br. 207/2015 i naknadnih izmjena i dopuna, zahtjevi za povrat predaju, pod prijetnjom prekluzije, do 31. kolovoza 2018.”

Članak 168. Zakona br. 207/2015 o Zakoniku o poreznom postupku:

„Svaki neopravdano plaćeni ili primljeni iznos vraća se na zahtjev poreznog obveznika/platitelja.”

Članak 219. Zakona br. 207/2015:

„Pravo poreznog obveznika/platitelja na traženje povrata poreznog kredita zastarijeva u roku od pet godina od 1. siječnja godine koja dolazi nakon godine u kojoj je nastalo pravo na povrat.” [orig. str. 3.]

III. Odredbe prava Unije relevantne za ovaj slučaj

9. Ovaj sud smatra da je za ovaj predmet relevantan članak 110. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, u skladu s kojim:

„Nijedna država članica ne uvodi neposredno ili posredno nacionalne poreze bilo koje vrste na proizvode drugih država članica u većoj mjeri od onih koji su neposredno ili posredno uvedeni na slične domaće proizvode.”

10. Usto, iz sudske prakse Suda Europske unije proizlazi niz načela i odluka koji mogu biti relevantni za predmetni spor:

U pogledu načela lojalne suradnje koje je utvrđeno u članku 4. stavku 3. Ugovora o Europskoj uniji, Sud Europske unije utvrdio je da *„država članica ne može donijeti odredbe koje povrat poreza, koji je proglašen protivnim pravu [Unije] presudom Suda ili čija nespojivost s pravom [Unije] proizlazi iz takve presude, podvrgavaju uvjetima koji se tiču konkretno tog poreza i koji su nepovoljniji od onih koji bi se primijenili na povrat poreza o kojem je riječ da ih nema”* (presuda od 10. rujna 2002., Prisco i CASER, C-216/99 i C-222/99; presuda od 2. listopada 2003., Weber’s Wine World i dr., C-147/01; presuda od 30. lipnja 2016., Ciup, C-288/14).

Osim toga, iz sudske prakse Suda proizlazi da *„poštovanje načela ekvivalentnosti podrazumijeva to da države članice ne predviđaju nepovoljnija postupovna pravila za zahtjeve koje se temelje na povredi prava Unije od onih za slične tužbe u smislu cilja, predmeta i bitnih elemenata, koje se temelje na povredi nacionalnog prava”* (presuda od 19. srpnja 2012., Littlewoods Retail i dr., C-591/10; presuda od 30. lipnja 2016., Ciup, C-288/14).

Sud je također presudio da tužba koja je dostupna na temelju nacionalnog prava za povrat određenih poreza koji su naplaćeni protivno pravu Unije treba biti u skladu s načelom djelotvornosti, što znači da *„ne smije biti podvrgnuta postupovnim pravilima zbog kojih je praktički nemoguće ili pretjerano otežano ostvariti naknadu štete”* (presuda od 10. srpnja 1997., Palmisani, C-261/95; presuda od 12. prosinca 2006., Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04).

IV. Razlozi zbog kojih je sud uputio zahtjev za prethodnu odluku

11. Presudom od 9. lipnja 2016., koja je donesena u predmetu Budišan (C-586/14), Sud Europske unije presudio je da, iako se članku 110. UFEU-a ne

protivi to da država članica uvede porez na motorna vozila koji se plaća na uvezena rabljena vozila pri njihovoj prvoj registraciji u toj državi članici i vozila koja su već registrirana u navedenoj državi članici pri prvom prijenosu prava vlasništva nad potonjima u toj istoj državi, ipak mu se protivi to da ta država članica oslobodi tog poreza vozila koja su već registrirana i za koja je plaćen i nije vraćen porez koji je ranije bio na snazi, za koji je presuđeno da nije u skladu s pravom Unije.

12. Ta je presuda donesena nakon drugih presuda Suda Europske unije u kojima je Sud presudio da se pravu Unije protive porezi na onečišćenje motornim vozilima koji su ranije uvedeni u rumunjsko zakonodavstvo jer su slični okolišnom biljevu (presuda od 7. travnja 2011., Tatu, C-402/09; presuda od 7. srpnja 2011., Nisipeanu, C-263/10; rješenje od 3. veljače 2014., Câmpean i Ciocoiu, C-97/13 i C-214/13; presuda od 14. travnja 2015., Manea, C-76/14).

13. Posljedično, rumunjska vlada donijela je OUG br. 52/2017 kojim je uredila potpuni povrat, uključujući kamate, svih poreza koji su istovjetni prethodno navedenim porezima. **[orig. str. 4.]**

14. Međutim, kao što je istaknuto, člankom 1. stavkom 2. OUG-a br. 52/2017 predviđa se prekluzivni rok u kojem su porezni obveznici bili dužni registrirati zahtjeve za povrat pri nadležnim poreznim tijelima, odnosno do 31. kolovoza 2018. Stoga, osobe koje su platile te poreze imale su na raspolaganju oko godinu dana za ostvarivanje prava na povrat (od 7. kolovoza 2017., datuma stupanja na snagu OUG-a br. 52/2017, do 31. kolovoza 2018.).

15. Tužbom podnesenom sudu koji je uputio zahtjev, tužitelj, koji nije poštovao prethodno navedeni prekluzivni rok, tvrdi da je tim rokom povrijeđeno pravo Unije jer se njime ograničava pravo poreznih obveznika na ostvarivanje povrata nezakonito naplaćenih poreza u općem roku zastare određenom u članku 219. Zakonika o poreznom postupku. Tužitelj također tvrdi da se u skladu sa sudskom praksom Suda Europske unije smatralo da su za ostvarivanje prava na povrat tih iznosa razumna razdoblja od tri do pet godina.

16. Sud koji je uputio zahtjev smatra korisnim i neophodnim dobiti tumačenje Suda o tome u kojoj se mjeri načela lojalne suradnje, ekvivalentnosti i djelotvornosti, koja proizlaze iz sudske prakse Suda, poštuju uvođenjem prekluzivnog roka za ostvarivanje prava na povrat poreza naplaćenog protivno pravu Unije, kao što je onaj predviđen člankom 1. stavkom 2. OUG-a br. 52/2017.

17. U tom kontekstu valja istaknuti da je prekluzivni rok koji je predviđen člankom 1. stavkom 2. OUG-a br. 52/2017, poseban rok koji je određen *ad hoc* za zahtjeve za povrat poreza na onečišćenje, s obzirom na to da nisu predviđeni slični rokovi za zahtjeve za povrat drugih iznosa koji su uplaćeni u državni proračun protivno nacionalnom pravu.

18. U pogledu poreza ili drugih poreznih davanja koji su utvrđeni odlukama nacionalnih sudova te koji su određeni i naplaćeni protivno odredbama

nacionalnog prava, porezni obveznici mogu ostvariti pravo na povrat u roku zastare koji je uređen člankom 219. Zakona br. 207/2015 o Zakoniku o poreznom postupku, odnosno u roku od pet godina koji počinje teći od 1. siječnja godine koja dolazi nakon godine u kojoj je nastalo pravo na povrat.

19. Stoga, postavlja se pitanje poštovanja načela lojalne suradnje i ekvivalentnosti, s obzirom na to da je rumunjski zakonodavac uveo prekluzivni rok koji se primjenjuje samo na povrat poreza na onečišćenje, dok za povrat iznosa naplaćenih protivno nacionalnom pravu nisu predviđeni prekluzivni rokovi, a rok zastare za ostvarivanje prava na povrat znatno je dulji (pet godina).

20. Osim toga, u ranijoj sudskoj praksi Suda presuđeno je da pravo Unije dopušta određivanje razumnih rokova, pod prijetnjom prekluzije, za podnošenje tužbe za isplatu zbog stjecanja bez osnove kako bi se zajamčila pravna sigurnost, odnosno čime se štite i porezni obveznik i odnosno upravno tijelo (presuda od 16. prosinca 1976., Rewe-Zentralfmanz i Rewe-Zentral, C-33/76; presuda od 17. srpnja 1997., Haahr Petroleum, C-90/94; presuda od 17. studenoga 1998., Aprile, C-228/96). Ne može se smatrati da su takvi razumni rokovi protivni načelu djelotvornosti, iako, prema definiciji, istek navedenih rokova dovodi do odbijanja podnesene tužbe (presuda od 28. studenoga 2000., Roquette Frères, C-88/99). Stoga se smatra da je nacionalni prekluzivni rok od tri godine razuman (presuda od 15. rujna 1998., Edis, C-231/96).

21. Budući da je prekluzivni rok od oko godinu dana, koji je predviđen člankom 1. stavkom 2. OUG-a br. 52/2017, kraći od ostalih rokova koje je ovaj sud utvrdio u sudskoj praksi Suda kao rokove za koje se smatra da su u skladu s načelom djelotvornosti, ovaj sud [orig. str. 5.] smatra da je za potrebe rješavanja ovog predmeta neophodno dobiti odgovor Suda u pogledu tumačenja predmetnih načela.

SLIJEDOM NAVEDENOG,

U IME ZAKONA

RJEŠAVA

da se na temelju članka 267. UFEU-a Sudu Europske unije uputi sljedeće prethodno pitanje:

Treba li načela lojalne suradnje, ekvivalentnosti i djelotvornosti tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis poput onog iz članka 1. stavka 2. Ordonanțe de urgență a Guvernului nr. 52/2017 (Uredba sa zakonskom snagom br. 52/2017), kojim je određen prekluzivni rok od oko godinu dana za podnošenje zahtjeva za povrat određenih poreza koji su naplaćeni protivno pravu Unije, ako nacionalnim propisom nije predviđen sličan rok za ostvarivanje prava na povrat iznosa koji su naplaćeni protivno nacionalnim pravilima?

[*omissis*] [postupovne odredbe i potpisi]

RADNI DOKUMENT